

De falder i to Grupper. For det første er der Ændringsforslagene under Nr. 1—3, der gaar ud paa en Ændring i Skattesatserne, saaledes at Maksimumssatsen for Skat paa Personer nedsættes med 5 pCt. og Maksimumssatsen for Aktieselskaber forhøjes med 5 pCt. De under Nr. 6—10 stillede Ændringsforslag gaar ud paa at fjerne fra Lovforslaget de Bestemmelser, som tilsigter at have en varig Karakter. Jeg er enig i, at denne Lov, der efter sin Natur ikke er bestemt til andet end at være af rent midlertidig Karakter, ikke bør indeholde Forskrifter, som holder Liv i Loven ogsaa efter det Tidspunkt, da den normalt skulde have afsluttet sin Tilværelse. Jeg er enig i, at for saa vidt Ændringer i Bestemmelserne om den ordentlige Indkomstskat findes ønskelige, bør de overvejes og vedtages under rolige Forhold, hvor der er Tid og Lejlighed til at give dem en moden Drøftelse, og de bør ikke sættes ind i en Lov, som kun tilsigter at have en transitorisk Tilværelse. I Overensstemmelse hermed har jeg stillet disse Ændringsforslag, som Udvalget har tiltraadt.

Jeg tilføjer, at disse Bestemmelser, som jeg saaledes foreslaar at udtage, alle har til Hensigt at indføre reelle Ændringer i den bestaaende Ordning af den ordinære Indkomstskat. Der er imidlertid i Lovforslagets § 5 et Punktum, som jeg ikke foreslaar at udtage, uagtet det vedrører den Lov om den ordentlige Indkomstskat, som vedtoges under 10. Maj i Fjor. Men dette Punktum tilsigter ikke at foretage en Ændring i den nævnte Lov, det vil kun klargøre Meningen af en Bestemmelse, som denne Lov indeholder, og som man ved Lovens Vedtagelse fra alle Sider var enig om at forstaa paa en bestemt Maade, uden at det dog, som det undertiden gaar med Love, der vedtages i Rigsdagen, var lykkedes at anvende en saadan Udtryksmaade, at den ikke lod Mulighed for Tvivl.

Naar jeg derefter vender mig til det eneste Punkt i Lovforslaget, hvorom der er Meningsforskel, det, som er omhandlet i Ændringsforslagene Nr. 4 og 5, maa jeg overfor de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) fremsatte til Begrundelse af det Ændringsforslag, han er Talsmand for, sige, at jeg er ingenlunde belavet paa at modsige Rigtigheden af mange af de Betragtninger, som han fremførte. Tværtimod, jeg er i adskillige Henseender væsentlig enig i den Synsmaade, han gjorde gældende. Jeg er af

den Opfattelse, at en Lov af denne Art, som ligger saa aldeles udenfor, hvad vi ellers er vantede til, kan ikke andet end være fra mange Synspunkter angribelig, og det er en let Sag at anføre Eksempler paa, at den vil komme til at virke ubilligt og uretfærdigt. Det ærede Medlem nævnedes nogle Eksempler, og det vilde være let for enhver fra sin Erfaringskreds at supplere dem med andre.

Man vil overhovedet ikke kunne føre et Forsvar for en Skattelov af denne Art ud fra de ellers af os almindelig anerkendte nationaløkonomiske Principper. De Grundtanker, som baade det ærede Medlem og jeg lige fra vore unge Aar i saa Henseende har søgt at holde i Hævd, stemmer ikke med en Lov som denne. Men Sagen er, at vi lever under Forhold, hvor de almindelige nationaløkonomiske Principper paa mange Omraader overhovedet er ophørt at være gældende. Naar en Gang denne Tids Historie bliver at skrive — og det bliver et Bibliotek større end noget andet —, vil det, er jeg tilbøjelig til at tro, ikke være Begivenhederne paa Slagmarkerne, som vil fylde de fleste Bind, men snarere de økonomiske Begivenheder og deres Følger. Den igennem forrige Aarhundrede nedarvede almindelige Nationaløkonomi er i sit Væsen en Fredens Lære. Den tager sit Udgangspunkt og naar til sine Slutninger og sit System ud fra den Forudsætning, at Fred hersker i Verden. Disse Tider har bragt til almindelig Bevidsthed, at der ved Siden heraf er, hvad man kunde kalde en Krigens Økonomi, og den har kuld kastet og maa kuld kaste mangfoldige af de Synsmaader, som vi ellers gaar ud fra. Og at de samme Aarsager omkring i Landene fremkalder med overbevisende Ensartethed de samme Forholdsregler, at disse gentager sig fra Land til Land under de samme Vilkaar, viser, at vi her er under den uimodstaaelige Tvang af Begivenheder, som nøder os til at træffe Foranstaltninger, som vi ellers ikke vilde træffe.

Naar det er saa, opgiver jeg at ville trække principielle Linier for, hvad der i en Lov som denne kan siges at være holdbart ud fra almindelige nationaløkonomiske Udgangspunkter, og hvad ikke. Man kan utvivlsomt fremføre meget, der taler for, at man bør indskrænke Skatten til alene at omfatte det, der kan kaldes Krigskonjunkturfortjeneste, men selv i saa Tilfælde vil det Spørgsmaal rejse sig: Hvad er i Virkeligheden Krigsfortjeneste, hvor er Grænsen at trække?